

Sygn. akt VI Ka 272/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Waldemar Masłowski

SR del. do SO Beata Chojnacka - Kucharska

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2014 r.

sprawy **C. S.**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 20 marca 2014 r. sygn. akt II K 1806/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego C. S. w ten sposób, że:

1. w pkt I części dyspozytywnej obniża okres próby, na który warunkowo umorzono postępowanie wobec oskarżonego, do 1 (jednego) roku,
2. w pkt II części dyspozytywnej obniża wysokość świadczenia pieniężnego do 1000 (tysiąca) złotych,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. Ł. kwotę 420 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 272/14

UZASADNIENIE

C. S. oskarżony został o to że:

w dniu 2 sierpnia 2013 roku w J. woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób że jadąc samochodem marki V. (...) nr rej. (...) ul. (...) w J. nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem A. (...) nr rej. (...) K. Ł. jadącemu ul. (...) w kierunku S. w wyniku czego doprowadził do zderzenia pojazdów w następstwie którego K. Ł. doznał złamania z przemieszczeniem kości promieniowej ręki prawej, stłuczenia

łokcia prawego oraz nadwężenia kręgosłupa szyjnego które to obrażenia naruszały czynności narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni

tj. o czyn z art.177 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 20 marca 2014 roku w sprawie II K 1806/13:

I.ustalił że C. S. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu iż nie obserwował on należycie drogi przed kierowanym pojazdem i dlatego nie zorientował się że dojeżdża do skrzyżowania z drogą z pierwszeństwem przejazdu co wynikało z oznaczeń pionowych i poziomych co wypełniało znamiona z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył wobec niego postępowanie na okres 2 lat próby;

II.na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz K. Ł. kwoty 1000 zł oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 3000 zł ;

III. na podstawie art.627 k.p.k. w zw. z art.629 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 2100,41 zł. w tym na podstawie art.7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu 100 zł. opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego a to art.66 k.k. i art.67 k.k. poprzez ustalenie że stopień winy przypisany oskarżonemu powoduje konieczność ustalenia okresu próby w maksymalnym tj. 2 letnim wymiarze , zasądzenie częściowego odszkodowania na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 1000 zł. przy jednoczesnym przyjęciu przez Sąd że nie ma żadnych dowodów na okoliczność wysokości szkody jaką poniósł pokrzywdzony, ustalenia świadczenia pieniężnego na kwotę 3000 zł. w oparciu o niezrozumiałą przesłankę sytuacji majątkowej oskarżonego;

2. obrazę przepisów art.627 k.p.k. w związku z art.629 k.p.k. poprzez obciążenie oskarżonego kosztami opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego w sytuacji gdy w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd podaje że opinia ta była w zasadzie nieprzydatna dla rozstrzygnięcia sądowego.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie orzeczenia w części dotyczącej zasądzenia odszkodowania na rzecz pokrzywdzonego, istotne zmniejszenie wysokości świadczenia pieniężnego oraz nieobciążenie oskarżonego kosztami opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Na rozprawie odwoławczej obrońca zmodyfikował wniosek wnosząc dodatkowo o skrócenie okresu próby do jednego roku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna jedynie w części.

Skarżący nie kwestionuje sprawstwa i winy oskarżonego odnośnie popełnienia zarzucanego mu czynu, nie podważa także co do zasady rozstrzygnięcia Sądu I instancji w postaci warunkowego umorzenia postępowania. W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie to jest co do zasady prawidłowe i nie ma potrzeby prowadzenia dalszych rozważań w tej kwestii.

Kwestionowane przez skarżącego są szczegółowe rozstrzygnięcia związane z warunkowym umorzeniem postępowania wobec oskarżonego C. S. i Sąd Okręgowy w części podzielił argumenty apelacji. Oskarżyciel publiczny – po uzyskaniu stanowiska oskarżonego – składając wniosek o warunkowe umorzenie postępowania wniósł m.in. o orzeczenie 1 roku próby oraz o orzeczenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 1000 zł. Sąd I instancji nie wydał wyroku na posiedzeniu lecz sprawę skierował na rozprawę z powodu – jak należy domniemywać z treści protokołu posiedzenia – stanowiska obrońcy oskarżonego

który wnosił o przyjęcie iż oskarżony „dopuścił się czynu nieumyślnie” i stanowiska pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego który wskazywał że szkoda poniesiona przez oskarżyciela wynosiła 5000 zł. Przyjąć więc należy że długość okresu próby ani wysokość świadczenia pieniężnego nie były powodem skierowania sprawy na rozprawę. Na rozprawie po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd I instancji uznał – słusznie – że oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym (a więc przyjął korzystniejszą dla oskarżonego wersję zdarzenia niż w opisie zarzutu we wniosku o warunkowe umorzenie postępowania) mimo to wydłużył okres próby do 2 lat zaś świadczenie pieniężne podwyższył do 3000 zł. Takie rozstrzygnięcie nie wydaje się sprawiedliwe. Maksymalny dwuletni okres próby nie znajduje uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy. Świadczenie pieniężne jest środkiem karnym o charakterze majątkowym którego wysokość uzależniona jest wprawdzie od sytuacji finansowej oskarżonego, jednakże w pierwszej kolejności chodzi jednak o cele zapobiegawcze i wychowawcze, zwiększenie oddziaływania na oskarżonego a także wzgląd na prewencję ogólną (art. 53 § 1 k.k. w zw. z art. 56 k.k.). Nie wydaje się aby z tego punktu widzenia niezbędne było orzeczenie wobec C. S. świadczenia pieniężnego w kwocie wyższej niż we wniosku prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania. W tym zakresie więc Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok.

Nie znalazł natomiast podstaw Sąd Okręgowy do uwzględnienia apelacji w pozostałym zakresie. Zgodnie z art. 67 § 3 k.k. warunkowo umarzając postępowanie Sąd zobowiązuje sprawcę do naprawienia szkody w całości lub części, rozstrzygnięcie to ma więc charakter obligatoryjny. Niewątpliwie pokrzywdzony K. Ł. poniósł szkody w niniejszej sprawie związane chociażby z kosztami leczenia, zniszczenia odzieży wyniku wypadku itp. Pokrzywdzony ani jego pełnomocnik nie potrafili udokumentować szkody w kwocie 5000 zł. i twierdzenie o jej zaistnieniu w takiej wysokości pozostało gołosłowne, niemniej zasądzenie kwoty 1000 zł. jako minimalnej w realiach niniejszej sprawy było uzasadnione. Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw do odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami postępowania przed Sądem I instancji w tym kosztami opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i to pomimo zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku niefortunnego sformułowania że opinia była „niekonieczna dla ustaleń faktycznych”. W sprawie niniejszej przyjęte zostały sprawstwo i wina oskarżonego, a więc co do zasady powinien on ponieść koszty związane z toczącym się postępowaniem. Opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego wydana została w fazie postępowania przygotowawczego i nie sposób uznać że była całkowicie zbędna w niniejszej sprawie, już chociażby z tego powodu że oskarżony podnosił nieprawidłowe oznakowanie miejsca wypadku i „brak sygnalizacji zmiany kierunku jazdy przez kierowcę A. (...)” (...). W tym stanie rzeczy zdaniem Sądu Okręgowego w tym zakresie apelacja nie była zasadna.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego C. S. w ten sposób że w pkt I części dyspozytywnej obniżył okres próby na który warunkowo umorzono postępowanie do 1 roku oraz w pkt II części dyspozytywnej obniżył wysokość świadczenia pieniężnego do 1000 zł. W pozostałej części Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art.627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art.634 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. Ł. kwotę 420 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze kierując się zasadami słuszności, zważywszy na częściowo zasadną apelację.